

підходах подразделяються на проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказусы и казусы.

2.1.1.2. Характера урегулюваних общественных отношений (правоотношений) подразделяються на **административные, дисциплінарные, де-факто имущественно-договорные и де-юре имущественно-договорные миниправонарушения-деяния** (проступки-деяния, парাপроступки-деяния, квазіпроступки-деяния, квазіпарাপроступки-деяния, параказусы-деяния), миниправонарушения-явления или казусы. Выделение такого рода событий не усматривается.

С учетом изложенного, насилие в семье практически может приобретать форму любых из названных как макроправонарушений-деяний, так и миниправонарушений-деяний. Такого рода правонарушения на основе событий исключаются, а правонарушения-явления могут быть лишь в части деяний физического лица при отсутствии его вины.

Список використаних джерел:

1. Кириченко А. А. Гипердоклад о более двухстах пятидесяти лучших доктринах и концепциях юриспруденции научной школы профессора Аланкира: коллективная монография [кол. авторов под науч. ред. А. А. Кириченко]. – Второе издание. - Николаев: Ин-т истории, политологии и права Ник. нац. ун-та им. В. А. Сухомлинского, 2015. – 1008 с.

~Удосконалення нормативно-правової бази як елемент механізму охорони прав дитини в Україні~

Письменна Л.І., студент навчально-наукового інституту історії, політології та права Миколаївського національного університету імені В.О. Сухомлинського

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Валькова Є.В.**

Одним із фундаментальних показників правової держави є охорона прав дітей. Діти – це окрема, самостійна частина суспільства, якій притаманні особливі правила поведінки, своєрідні життєві стереотипи, що забезпечують їх розвиток і становлення та перетворення в дорослу частину суспільства. Вони є найбільш вразливими членами

суспільства і потребують особливої уваги. Захистити й зберегти фізичне, психічне та соціальне здоров'я підрастаючого покоління – це завдання і соціально-педагогічне, і державне, адже рівень розвитку держави на світовій арені визначається наявністю системи гарантій охорони прав дитини [1]. В умовах інтеграції України до Євросоюзу це питання набуло особливої актуальності. А тому виникає необхідність поглибленого аналізу складових елементів державного механізму охорони прав дитини, одним із яких є нормативно-правова база.

На сьогоднішній день в державі прийнято ряд законів, які стосуються охорони дитинства, а саме, організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування; соціального захисту бездомних і безпритульних дітей; забезпечення прав дітей, які постраждали від торгівлі людьми, або по відношенню до яких є така підозра; державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам; протидії дитячій проституції; надання безоплатної правової допомоги тощо.

Поряд із сказаним, завжди актуальним питанням залишається удосконалення нормативно-правової бази, як одного із складових елементів державного механізму охорони прав дитини, адже захист та охорона прав дитини є одним із фундаментальних показників правової держави.

Це перш за все закріплення в законодавстві кримінального, адміністративного та цивільного судочинства принципу забезпечення охорони і захисту прав та законних інтересів дитини як одного із пріоритетних принципів.

Особливої уваги потребує удосконалення кримінально-процесуального законодавства в питаннях заборони закриття кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, коли потерпілим є дитина.

Не менш важливими є зміни до закону «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей», в якому слід передбачити окреме тримання в приймальниках-розподільниках для дітей тих із них, що

вчинили суспільно-небезпечні діяння (це особи, які досягли 11 років, але не досягли віку кримінальної відповідальності, тобто 14 або 16 років) від інших категорій дітей. Так, відповідно до закону «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» поряд з вказаною категорією у приймальниках-розподільниках тримаються діти, які:

- перебувають у розшуку як такі, що зникли, залишили сім'ї або навчально-виховні заклади (бродяжать), – на строк, необхідний для передання їх підрозділу кримінальної міліції у справах дітей, який ініціював розшук, але не більше 36 годин (п.4 ч.4 ст. 7);

- залишили держави постійного проживання і відповідно до міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, підлягають поверненню до держави свого постійного проживання, – на строк, необхідний для передачі їх батькам, особам, які їх замінюють, або працівникам спеціалізованих установ держав постійного проживання (п.5) [2].

Це так само стосується і закладів соціальної реабілітації.

Слід обтяжити кримінальні санкції відносно осіб, які втягують неповнолітніх в злочинну діяльність, а саме, передбачити поряд з основним покаранням додаткового у вигляді штрафних санкцій.

Необхідно внести зміни до Закону України «Про застосування амністії в Україні», в якому збільшити перелік осіб, до яких не може застосовуватися амністія, включивши до такого переліку осіб, які втягнули неповнолітнього в злочинну діяльність [3].

Також слід збільшити адміністративні санкції відносно осіб, які вчиняють насильство в сім'ї по відношенню до дітей (сьогодні за вчинення насильства в сім'ї передбачено накладення штрафу від трьох до п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин, або виправні роботи на строк до одного місяця з відрахуванням двадцяти відсотків заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'яти діб) [4].

Необхідно передбачити адміністративну відповідальність батьків, за заявою яких діти знаходяться в центрах соціальної реабілітації (у вигляді штрафів, а для тих хто не спроможний їх сплатити – у вигляді громадських робіт).

Таким чином, можемо констатувати, що механізм охорони прав дитини в Україні потребує удосконалення шляхом внесення відповідних змін до чинного законодавства у аналізованій сфері.

Список використаних джерел:

1. Чернета С. Ю. Засади соціально-правового захисту дітей та молоді: законодавче забезпечення / С. Ю. Чернета // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – 2008. – С. 47-58.

2. Закон України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» від 24.01.1995 № 20/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/20/95-%D0%B2%D1%80>.

3. Закон України «Про застосування амністії в Україні» від 01.10.1996 № 392/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/Z960392.html.

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення. – Х.: ПП «Гвіні», 2013. – 272 с.

~Проблематика пасивного хабарництва в поліції~

~Problematyka łapownictwa biernego w policji~

Порвісз М. (Porwisz M.), старший викладач Інституту досліджень організованої злочинності та тероризму Вищої школи поліції в м. Щитно (Республіка Польща), доктор права, надкомісар поліції

Доповідь присвячено актуальній проблемі – подоланню хабарництва в поліції Республіки Польща, зокрема одному із її аспектів так званому «пасивному хабарництву». Класифіковано види такого шахрайство, наведено практичні поради щодо профілактики явища хабарництва в правоохоронних органах, запропоновано зміни до